

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

De set en set

Imma Merino

Safe



No sé per què, durant tot aquest temps de pandèmia, no havia pensat abans en *Safe*, una pel·lícula que el meu estimat

Todd Haynes va realitzar l'any 1995 tenint present la por al contagi provocada per la sida i la proliferació de sectes que, almenys als EUA, predicaven a favor d'una "vida en la puresa" apartada del món. No em va tornar a venir buscant pel·lícules que, per així dir-ho, anunciaven situacions equivalents a la que vivim amb la covid-19, que persevera, malgrat que majorment hem fet com si ens n'oblidéssim.

Ni vull ser apocalíptica ni viure amb por, però el bitxo hi és i ha encaixat moltes persones que fins ara no s'havien contagiats. N'hi ha que, a partir d'una experiència en què només s'han sentit una mica refredats o cansats, ho minimitzen, però altres em diuen que no saben si els ha passat un tractor o un tanc per sobre. Insisteixo que no vull tenir por, però resulta que, almenys que jo sàpiga, no l'he passat: de quina manera pot reaccionar el meu cos? Potser hauria de ser més sincera i dir que no m'agradaria tenir por, però que en tinc prou per pensar que no m'hauria d'haver fet petons amb la gent amb la qual, fa un parell de dies, vam celebrar els 60 anys d'una amiga estimada. Sí, ho sé, no podem renunciar al millor de la vida arapant-nos a la idea perversa de la seguretat (*safe*) perquè, de fet, no hi ha més remei que afrontar la incertesa: "Tenim la vida a l'encant."

En tot cas, vaig arribar a *Safe* buscant pel·lícules sobre dones atrapades en l'espai domèstic que, suposadament, les protegeix. Recomano veure-la sense explicar-ne res. Només una cosa: Julianne Moore, esplèndida, interpreta una dona amb por a contaminar-se de tot; el seu problema, però, potser és un altre que no sap.

EDITORIAL

Torna el diàleg

La mesa de diàleg entre els governs de Catalunya i Espanya fa molt de temps que ha deixat de ser l'eina per afrontar i buscar solucions a un conflicte polític de gran calat existent entre Catalunya i l'Estat, per convertir-se en un objectiu en si mateix, la icona d'un relat polític absolutament retòric, que apel·la a un diàleg que el govern espanyol i la resta d'actors polítics de l'Estat no estan disposats a establir. Avui sabem que Pere Aragonès es reunirà amb Pedro Sánchez di-vendres que ve a La Moncloa per refer les relacions entre governs, que van quedar glaçades arran de l'escàndol de l'espionatge d'estat a l'independentisme –i al mateix Aragonès– en relació amb l'afer Pegasus. En el millor dels casos, servirà per reactivar for-

malment el diàleg i la famosa mesa de negociació, que fins ara s'ha reunit dos cops en tres anys i ha servit no més per deixar clar que els governs català i espanyol volen parlar de coses totalment diferents. En el pitjor dels casos, reactivarà únicament les expectatives i alimentarà les agendes polítiques del PSOE, Podem i ERC, en tant que promotors de l'estratègia.

L'altre gran acord que va sortir de la reunió d'ahir entre la consellera Vilagrà i el ministre Bolaños és la voluntat que hi hagi dues reunions de la citada mesa de diàleg abans que acabi l'any. El temps confirmarà o desmentirà aquest notable canvi de ritme de les converses, per bé que els antecedents no permeten aclarir de què par-

laran, què negociaran i per a què serviran aquestes reunions, si com ja han demostrat a bastament, el govern català considera prioritari parlar de l'autodeterminació del poble català i de l'amnistia a tots els represaliats per l'Estat per voler exercir-la l'1 d'octubre del 2017, mentre que el govern espanyol considera que justament d'aquests dos temes no té res a parlar, i encara menys a negociar. La crua realitat és que, tres anys després del canvi de lideratge a Espanya, el govern de Pedro Sánchez no vol afrontar el problema real, el govern català es resisteix a assumir-ho, el joc brut de l'Estat a Catalunya cada dia és més visible i el bloc independentista continua sense plantejar-se seriosament una resposta conjunta a aquest atzucac.

La foto



"Res seriós" segons Putin és mort, destrucció i èxode per als ucraïnesos, com aquest barri de Khàrkiv, abans poblat per mig milió de persones i ara desert a causa dels bombardejos ■ EFE

La frase del dia



Laura Borràs

PRESIDENTA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

“La corrupció és un dels principals enemics de la democràcia”

Keep calm

Un home cansat s'assenta, i un ventilador espatllat no venta. La suma fa 150. Aquest acudit blanc, en forma de problema de matemàtiques, i amb barbarisme inclòs, me'l feia el pare, i jo el faig als meus fills, buscant un mecanisme de baula vital, també per espurnes com aquestes. Jugar amb el llenguatge ve de lluny, i un dels mestres que aquest 24 d'agost en farà 90 i a qui el seu pare també li feia aquest joc és Joaquim Carbó, que ha publicat *Sense futur. Entre llibres i rutines*. Quina memòria més prodigiosa, quina traça per narrar tot allò que ha vist, i llegit ara que ha estat confinat. Si fa un temps ja havia escrit *Testament*, en aquesta no-



Xavier Graset

Descarbonitzats?

vetat de ressonància punk, aquest no futur ja ironitza amb l'epitafi: «tururut, qui gemega ja ha rebut», i amb la idea d'anar de vacances, més que no pas la de morir, com cantava l'Ovidi Montllor. És clar que la seva energia fa que pel setembre ja torni a ser a les llibreries amb dues novetats més, i en té 150. No té aturador per molt que faci anys que es vagi acomiadant. Hi havia un moment en què Carbó patia perquè gent com la Rodoreda, o Pedrolo, o ell mateix, es quedessin sense hereus literaris, potser d'aquí la seva capacitat productiva. Però ara celebra que la immersió hagi fet més escriptors gairebé que lectors. De la nova fornada, i entre les que han begut Mercè Rodoreda,

Aina Gatnau, que s'ha estrenat publicant *Canviar de pell*, una primera novel·la lluminosa, que ens fa anar de la No-guera fins a París amb la Mercè Roure, una jove pagesa que serà modista, una heroïna que es fa mestressa de la seva vida, i que arriba a fer-se gran amb una il·lusió que arrossega des de l'adolescència. Potser és això, aquesta energia de gran que té Joaquim Carbó.

Ara que el gas i l'energia nuclear, sigui per la guerra d'Ucraïna o per la pressió dels grups de pressió energètics, han agafat a Europa l'etiqueta verda, i que es parla de descarbonitzar els nostres dies, hem de demanar l'excepció catalana: volem Carbó, Joaquim per sempre més!